

[Justitsministeren]

kes som ovenfor skitseret – allerede i løbet af sommeren 1981 vil søge at overføre et antal velkvalificerede ordenspolititjenestemænd til kriminalpolitiet med henblik på straks at intensivere indsatsen mod narkotikakriminaliteten. Det er foreløbig hensigten at styrke kriminalpolitiet i de største politikredse samt i rigspolitichefens rejseafdeling, idet man på den måde efter justitsministeriets og politiets opfattelse får det største udbytte af de øgede ressourcer.

På baggrund af drøftelser med politiets ledelse mener jeg derimod ikke, at der efter de hidtil foreliggende erfaringer er behov for at ændre principperne for politiets organisatoriske opbygning for at opnå den tilsigtede øgede effektivitet. Men det er naturligvis en forudsætning, at det nødvendige samarbejde over kredsgrænserne sikres. Med henblik på at udbygge dette samarbejde vil der i samtlige politikredse blive udpeget en bestemt kontaktperson, til hvem personale fra andre kredse kan rette henvendelse vedrørende narkotikakriminalitet. Jeg kan endvidere oplyse, at rigspolitichefens landsdækkende narkotikaregister bliver styrket, også med henblik på at sætte registret i stand til at medvirke mere aktivt i efterforskningen.

Endelig har politiets ledelse og personaleorganisationer givet udtryk for, at man vil have opmærksomheden henvendt på, at der i forbindelse med uddannelse, personaleflytninger m.v. tages hensyn til at sikre de enkelte politikredse den nødvendige sagkundskab.

Afslutningsvis vil jeg for så vidt angår politiets område gerne nævne personalets deltagelse i det oplysende skole- og ungdomsarbejde. Det er efter min opfattelse af meget stor betydning, at kyndige polititjenestemænd deltager i dette arbejde, gerne i stigen omfang. Jeg vil i denne sammenhæng pege på de muligheder for samarbejde med skole- og socialvæsenet, som er igangsat og inspireret af Det kriminalpræventive Råd, og jeg er bekendt med, at rådet netop for tiden arbejder med nyt undervisningsmateriale m.v. til brug på dette område.

Ved den personalemæssige og udstyrsmæssige styrkelse, som vil blive foreslået, vil politiet være betydelig bedre rustet til kampen mod narkotikakriminaliteten, og det gælder alle former for narkotikakriminalitet. Men den væsentligste indsats må fortsat efter min mening være indsatsen mod forhandlere, im-

portører m.v. af de farligste stoffer, således som det har fundet udtryk i rigsadvokatens cirkulære fra 1969.

4. Overvejelser om ændret lovgivning.

Straffebestemmelserne om narkotikaforbrydelser findes dels i loven om euforiserende stoffer, dels i straffelovens § 191. Bestemmelsen i straffelovens § 191 tager sigte på de grove narkotikaforbrydelser. Straffen, der i almindelighed er fængsel indtil 6 år, kan stige til fængsel i 10 år, hvis overdragelsen angår en betydelig mængde særlig farligt eller skadeligt stof, eller hvor handlingen i øvrigt har haft en særlig farlig karakter.

I debatten vedrørende straffelovens § 191 har der bl. a. været rejst spørgsmål om, hvorvidt bestemmelsen indholdsmæssigt dækker de tilfælde, hvor forhandlingen har haft en særlig hensynsløs karakter.

Af forarbejderne til den gældende bestemmelse fremgår bl. a., at strafferammen på 10 års fængsel bør kunne anvendes, hvis handlingen har haft en særlig farlig karakter, hvilket f. eks. kan være tilfældet ved salg af mindre kvantum farlige stoffer med henblik på oparbejdelse af et marked.

På denne baggrund må bestemmelsen antages at have de tilfælde for øje, hvor udbudet af farlige stoffer er rettet til en særlig sårbar kreds. Straffelovens § 191 imødekommer derfor efter min vurdering i sin nuværende udformning de hensyn, der ligger bag et hensynsløshedskriterium.

Det gældende strafmaksimum på fængsel i 10 år er resultatet af en lovrevision, der fandt sted i 1975. Baggrunden for lovændringen var i væsentlig grad et ønske om, at alle de nordiske lande havde ensartede strafferammer og strafmaksima på dette område.

Jeg er bekendt med, at der i Norge er fremsat lovforslag om at forhøje dette strafmaksimum til 15 år, således at den nordiske retsenhed ikke længere vil være til stede. Jeg er også bekendt med, at man i Sverige overvejer at forhøje minimumsstraffen for grove narkotikaforbrydelser til fængsel i 2 år i stedet for som nu fængsel i 1 år. Derimod overvejer man ikke i Sverige at forhøje strafmaksimum på 10 år.

Herhjemme har vi set enkelte eksempler på domme på 8-9 års fængsel, ligesom en enkelt dom har været på 10 års fængsel. Når